

MEZEI KATALIN

BALLADA MÚLT IDŐK SZERELMESEIRŐL

*A férfiak, akik szerettek - volna,
úgy néznek rám, mint hiábavalóra,
akitől merő pimaszság, hogy él még,
aki alól rég kifutott a térkép.
És úgy legyintenek, mindentudóan,
mintha olyasmit tudhatnának rólam,
amit a többi ember elől rejtnek:
titkos fekélyt, szégyenletes förtelmet.*

*És elsorolják számtalan hibámat:
rossz kurva vagyok, jártatom a számat,
a becsületről sohase hallottam,
ifjat megrontok, öreget becsaptam.
És örülnek, hogy bajjal élek (mással),
és megtéteznék csapást új csapással.*

*S e férfiakat - mert szerettek volna -
barátaimnak képzelem azóta.
Még mindig bennem sajog a kudarcuk,
még mindig szégyenkezve látom arcuk.
S míg jobb szeretnék, hogyha nem is lennék,
engem máig lefegyverez az emlék,
az adósság, oktalan büntudatban:
hogyan adni akartak és én nem adtam.*

*Ajánlás:
Herceg, ha mégis értenéd a lelket,
add meg lelkemnek azt a nagy kegyelmet,
hogy semmi kintől komisszá ne váljak,
ne csak megértsek, de meg is bocsássak.
Hogy számolatlan szedjem a kudarcot,
mint győztes hadvezér a hadisarcot.*

EGYÜTT

EGYÜTT 2015 / 2

EGYÜTT

IRODALOM * MŰVÉSZET * KULTÚRA

2015
2

A MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG KÁRPÁTALJAI
ÍRÓCSOPORTJÁNAK FOLYÓIRATA* XIII. ÉVFOLYAM

